

skulle være Statsskoler. I Loven om Sinds-
sygevæsenet staar udtrykkeligt i § 4: „Naar
Staden Kjøbenhavn inden 10 Aar fra denne
Lovs Ikrafttræden til Staten overdrager sin
Sindssygeanstalt St. Hans Hospital med Til-
behør og det til Anstaltens Drift hørende
Tilliggende, komme Reglerne i § 1, 1ste og
3dje Stykke, ogsaa til Anvendelse for Kjø-
benhavns Vedkommende, og den i § 3 om-
meldte Godtgørelse ophører da.“ Det ærede
Medlem vil altsaa se, at man her har søgt
at stille samtlige Kommuner i Landet ens,
idet man traf den Foranstaltning at gøre
Sindssygeanstalterne til Statsinstitutioner,
medens de i Forvejen vare kommunale In-
stitutioner. Med Hensyn til det ærede
Medlems Standpunkt i det hele til denne
Sag vil jeg spørge: Er det ikke rigtigt,
hvad jeg paastaar, at i alt, hvad der an-
gaar Skolevæsenet, har Rigsdagen Tid efter
anden, Aar efter Aar stillet Kjøbenhavns
Skolevæsen paa en særegen Fod og ikke
draget det ind under Behandlingen af
Skolevæsenet uden for Kjøbenhavn? Kjø-
benhavns Skolevæsen har haft en Særstil-
ling helt igennem, og dette gælder ikke
blot Borger- og Almueskolevæsenet, det
gælder ogsaa Realskolerne og Latinskolerne,
og det gælder Dyrtidstillæget til Lærerne.
Saa længe Rigsdagen har befattet sig med
disse Spørgsmaal, have vi, naar der har
været rejst Krav i den Henseende fra Kjø-
benhavns Kommune, afvist disse Krav, og
det have vi gjort, idet vi særlig have hen-
vist til, at Staten støttede og hidtil siden
Loven af 8de Marts 1856 har støttet Bor-
ger- og Almueskolevæsenet uden for Kjø-
benhavn uden at yde Bidrag til Kjøben-
havns Skolevæsen. Naar man nu gaar
bort fra dette Standpunkt, ved jeg ikke,
hvorledes den ærede Ordfører og hans Me-
ningsfæller ville slippe fra at yde Bidrag til
Realskolevæsenet i Kjøbenhavn i Lighed
med Realskolevæsenet uden for Kjøben-
havn. Man er her ved at komme ind paa
en Glidebane. Det er den, jeg advarer
imod. Den vil jeg ikke være med til at
komme ind paa.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem
for Assens (Berntsen) udtalte, at han ikke
havde haft Tid til at undersøge nøjere,
hvorledes de moderate Førere i sin Tid
stillede sig over for en Bevilling til Kjø-
benhavns Kommune. Det er jo meget
kedeligt, at det ærede Medlem ikke har
Tid til at undersøge saadanne Ting, naar
han fremsætter en saadan Paastand i Rigs-
dagen, at det var noget helt nyt, Folke-

tinget her slog ind paa, og det saa viser
sig, at Folketinget allerede har været inde
paa den samme Bane tidligere og med stort
Flertal af Stemmer har vedtaget at yde
Tilskud til Kjøbenhavns Kommune. Og
det er særlig uheldigt, naar det ærede Med-
lem tillader sig at fremdrage en Mand som
afdøde Berg, fremfører ham som Eksempel
og siger, at han aldrig vilde gaaet med til
sligt, naar det saa viser sig, at han netop
har været med til at yde et Tilskud til
Kjøbenhavns Lærere i endnu højere Ud-
strækning end ud over det øvrige Land.
Ganske vist siger det ærede Medlem, at
selv stemte det ærede Medlem imod det
den Gang, det er jo fuldkommen rigtigt.
Det ærede Medlems Standpunkt er jo det,
at Staten gjorde Uret mod Københavns
Kommune i 1856 (*Berntsen: Nej!*), den
gjorde Uret igen, da Dyrtidstillæget blev
given (*Berntsen: Nej!*), og som Følge deraf
vil det ærede Medlem blive ved at gøre
Uret (*Berntsen: Atter nej!*). Jo, saaledes
er det ærede Medlems Standpunkt. Jeg
tror, det ærede Medlem i den Henseende
er kommet til det Standpunkt, man i Bal-
les Lærebog kalder „Forstokkethed“, og
jeg vil anbefale, at det ærede Medlem,
inden han rejser ud i Landet og driver
sin Agitation paa dette Spørgsmaal, nøjere
sætter sig ind i denne Sags Behandling paa
Rigsdagen.

Berntsen: Jeg skal gøre den korte
Bemærkning til det ærede Medlem, at det
er aldeles ligegyldigt at drøfte, hvilke Æn-
dringsforslag der i sin Tid har været stil-
let i Tinget. Det, jeg holder mig til, er
Rigsdagens Beslutninger. Det Forslag, det
ærede Medlem paaberaabte sig, har ikke
været vedtaget, og da denne Sag blev nøjere
undersøgt det følgende Aar, blev Forslaget
ikke genoptaget, fordi man saa, det var en
Uretfærdighed. Naar det ærede Medlem
tillader sig at tillægge mig en Argumenta-
tion, jeg ikke vedkender mig, skal jeg ind-
skrænke mig til at protestere derimod.

Da ingen yderligere begærede Ordet,
sluttedes Forhandlingen.

§§ 1—6 (se Tillæg C., Sp. 79 ff.)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 7
af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 782)

vedtoges uden Afstemning.